
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/12(24), 80-83

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

C. Ukonstytuowanie się Prezydium WKD

W dniu 14 listopada 1959 r. odbyło się pod przewodnictwem adw. Mieczysława Jarosza Ogólne Zebranie członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej dla spraw adwokatów w celu dokonania wyborów Prezydium nowo wybranej Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Prezsem WKD został wybrany adw. Józef Kliński, Wiceprezesem — adw. William Beyer.

D. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. PZESŁANKI PRAWOMOCNOŚCI WPISU NA LISTĘ ADWOKATÓW. 2. MOŻNOŚĆ REASUMPCJI UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ W SPRAWIE WPISU NA LISTĘ ADWOKATÓW. 3. PRZY PONOWNYM WPISIE NA LISTĘ ADWOKATÓW (POZA WYPADKAMI PRZEWDZIANYMI W ART. 41 U.O. U.A.) NALEŻY BADAĆ, CZY PETENT ODPOWIADA OBOWIĄZUJĄCYM OBECNIE USTAWOWYM WARUNKOM CO DO KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 sierpnia 1959 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu uchwały Rady Adwokackiej w Z. z dnia 9 maja 1959 r. w sprawie wpisu ob. X na listę adwokatów,

postanowił:

1) odmówić przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości wniosku o uchylenie w trybie art. 6 u.o.u.a. uchwały Rady Adwokackiej w Z. z dnia 6 grudnia 1958 r. w przedmiocie wpisanie ob. X na listę adwokacką.

2) zlecić Radzie Adwokackiej w Z. rozpoznanie sprawy we własnym zakresie.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Ujawnienie po wpisie na listę nowych okoliczności o popełnieniu przed wpisem czynu, który w chwili wpisu nie był znany Radzie Adwokackiej, a stanowiłby przeszkodę do wpisu, uzasadnia zastosowanie trybu postępowania dyscyplinarnego przewidzianego w art. 87 ust. 2, a nie trybu uchylenia uchwały przez Ministra Sprawiedliwości z art. 6 ustawy o ustr. adw. (tekst jednolity: Dz. U. z 1959 r. Nr 8, poz. 41). Dlatego Naczelna Rada Adwokacka nie ma podstawy prawnej do przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości wniosku o uchylenie uchwały Rady Adwokackiej z dnia 6.XII.1958 r. Uchwała ta wskutek ujawnienia nowych okoliczności nie stała się bowiem sprzeczna z prawem ani zagrażająca interesowi publicznemu. Jeżeli, — zdaniem Rady Adwokackiej — nowo ujawnione okoliczności wskazują na brak u ob. X rękojmi należytego wykonywania zawodu adwokata, jest rzeczą Rady Adwokackiej spowodować we własnym zakresie ocenienie

tych okoliczności przy obraniu właściwego do tego trybu przepisanej przez ustawę o ustroju adwokatury.

Trybem właściwym byłoby wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z art. 87 ust. 2 u.o.u.a., gdyby ob. X był już wpisany na listę adwokatów. Jednakże według stanu akt Rada Adwokacka powzięła wprawdzie w dniu 6.XII.1958 r. uchwałę postanawiającą wpis ob. X na listę adwokatów, lecz uchwała ta nie została jeszcze wykonana i wpis ob. X na listę adwokatów dotychczas nie nastąpił.

Przesłankami niezbędnymi do prawomocności wpisu na listę adwokatów są: doręczenie osobie zainteresowanej uchwały postanawiającej wpis i upływ 14-dniowego terminu (od daty doręczenia) do wniesienia odwołania (art. 12 i 25 ustawy, o ustr. adw.) oraz zawiadomienie Ministra Sprawiedliwości o uchwale i upływ terminu 30-dniowego (od daty doręczenia tego zawiadomienia) do złożenia sprzeciwu przez Ministra Sprawiedliwości (art. 47 u.o.u.a.).

W niniejszej sprawie nie istnieje żadna z tych przesłanek. Treść pisma dziekana z dnia 9.I.1959 r. zapowiadająca ob. X że w dniu 15.I.1959 r. — przy sposobności stawienia się do ślubowania — otrzyma uchwałę o wpisie, wskazuje na to, iż uchwała z dnia 6.XII.1958 r. postanawiająca wpis nie została ob. X po dzień dzisiejszy doręczona. Uchwała ta nie wyszła poza granice wewnętrznej działalności Rady. Z samego powzięcia tej uchwały ob. X nie nabył jeszcze żadnych praw; nie biegał również terminy, których upływ jest niezbędny do uprawomocnienia się uchwały. Wobec tego Rada Adwokacka nie jest tą uchwałą związana i sama może ją zreasumować oraz podjąć nową uchwałę — przy rozważeniu w tym trybie znaczenia nowych okoliczności dla zasadności postanowienia o wpisie ob. X na listę.

Rada Adwokacka rozpatrywała wszystkie dotychczasowe wnioski ob. X o wpis na listę tylko ze stanowiska, czy petent odpowiada wymaganiom rękojmi należytego wykonywania zawodu bądź nieskazitelności charakteru. W aktach brak jednak — poza własnymi oświadczeniami ob. X w ankiecie personalnej — dokumentacji ustalającej, że ob. X co najmniej przez trzy lata zajmował stanowisko prokuratora, wiceprokuratora lub podprokuratora w powszechnym wymiarze sprawiedliwości (art. 43 pkt 2 ustawy o ustr. adw.). Rzeczą Rady Adwokackiej będzie zatem przy ponownym merytorycznym rozpoznaniu wniosku ob. X o wpis zbadać i ocenić sprawę nie tylko co do istnienia warunków z art. 10 ust. 1 pkt 1 — 3 ustawy o ustr. adw., lecz także co do tego, czy petent odpowiada obowiązującym obecnie ustawowym warunkom pod względem kwalifikacji zawodowych. W tym celu należy wykorzystać akta osobowe ob. X z Izby Adwokackiej w W. oraz domagać się od petenta przedstawienia dokumentów stwierdzających stanowiska zajmowane przez niego w wymiarze sprawiedliwości.

Z tego punktu widzenia bez znaczenia jest okoliczność, że ob. X był w latach 1946—1952 wpisany na listę adwokatów w W. Do niego nie stosuje się bowiem art. 41 u.o.u.a., ponieważ skreślenie go z listy nastąpiło z innych przyczyn niż własna prośba lub objęcie stanowiska, którego w myśl art. 60 nie wolno łączyć z zawodem adwokata. Wpis ob. X na listę adwokatów Izby w. nastąpił w 1945 r. pod rządem obowiązującego wówczas prawa o ustroju adwokatury z dnia 4 maja 1938 r. (Dz. U. Nr 33, poz. 209), natomiast podstawą prawną dokonywanego teraz wpisu na listę powinny być obecnie obowiązujące przepisy ustawy z 1950 r., odmienne od ustawy z 1938 r.

2. ADWOKACI POBIERAJĄCY ZASIŁKI Z FUNDUSZU SAMOPOMOCY KOLEŻEŃSKIEJ PRZY NRA ZWOLNIENI SĄ OD OBOWIĄZKU PŁACENIA SKŁADEK NA POTRZEBY TEGO FUNDUSZU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 października 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy pisma Rady Adwokackiej w A. z dnia 3 sierpnia 1959 r. w przedmiocie wyjaśnienia, czy adwokaci korzystający z zasiłków Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA mają obowiązek płacenia składek na potrzeby Funduszu, a także składek na potrzeby izby adwokackiej,

u c h w a l i ł

następujące w tej mierze zasady:

1) adwokaci pobierający zasiłek koleżeński z Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej zwolnieni są od obowiązku płacenia składek na potrzeby Funduszu;

2) wszystkie osoby wpisane na listę adwokatów mają obowiązek uiszczania składek na potrzeby izby adwokackiej; co się tyczy adwokatów pobierających zasiłek koleżeński, to zgodnie z § 48 Regulaminu rady adwokackiej („Palestra” nr 5/59) właściwa rada adwokacka władna jest zwolnić ich od składek stosownie do zachodzących okoliczności.

U z a s a d n i e n i e

Pobieranie składek na rzecz Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA od adwokatów korzystających ze świadczeń tego Funduszu sprowadzałoby się w praktyce do zmniejszenia świadczeń, i tak już z natury rzeczy skromnych. Poza tym, jak słusznie w piśmie swym przytacza Rada Adwokacka w A., z istoty zasiłku wynika, że jest to świadczenie za wysługę lat, płacone z akumulacji składek uiszczanych również przez adwokata-rencistę w okresie jego pracy zawodowej, wobec czego nie powinien on ponosić dalszego ciężaru składek (analogia z powszechnym ubezpieczeniem emerytalnym).

Mając na uwadze, że § 7 Regulaminu Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przewiduje, iż składka izb adwokackich na potrzeby FSK uiszczana jest w odpowiedniej wysokości od każdego adwokata członka izby, należy konsekwentnie uznać, że składki izby powinny być obliczane od liczby członków pomniejszonej o pobierających zasiłki koleżeńskie z FSK.

Co się tyczy składek na potrzeby izby, to sytuacja wygląda odmiennie. Każdy członek izby ma obowiązek uiszczania składek na jej potrzeby i od obowiązku tego w zasadzie nie może zwalniać fakt pobierania zasiłku koleżeńskiego. Gdyby w tym względzie szukać analogii, to istnieje ona w zakresie powszechnego ubezpieczenia emerytalnego, gdyż pobieranie renty starczej czy inwalidzkiej nie zwalnia od obowiązku płacenia składek na rzecz właściwego związku zawodowego, jeśli rencista do niego należy.

W wypadkach szczególnych rady adwokackie mogą zwalniać członków izby od obowiązku uiszczania świadczeń, jak to wynika z treści § 48 Regulaminu rady adwokackiej.

3. ODSTĄPIENIE OD USTNEGO EGZAMINU ADWOKACKIEGO PO PRZYSTĄPIENIU DO EGZAMINU PISEMNEGO JEST RÓWNOZNACZNE Z NIEPOMYSŁNYM WYNIKIEM EGZAMINU

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 16 października 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania mgra X od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 11 czerwca 1959 r. o ponowne dopuszczenie do egzaminu adwokackiego,

. postanowił:

odwołanie mgra X pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Mgr X decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 1953 r. został zwolniony od odbycia aplikacji adwokackiej i dwukrotnie dopuszczony do egzaminu adwokackiego, który zakończył się w obu wypadkach wynikiem negatywnym. Dnia 28 listopada 1957 r. Rada Adwokacka dopuściła petenta do egzaminu po raz trzeci, wyznaczając termin egzaminu na grudzień 1957 r. Na prośbę mgra X termin ten przesunięto o rok. W lutym 1959 r. petent znowu uzyskał przy egzaminie wynik negatywny. Dnia 28 lutego 1959 r. wniósł on podanie o dalsze dopuszczenie go do egzaminu, a w dniu 13 kwietnia 1959 r. — o wznowienie egzaminu ustnego z 21 lutego 1959 r. Oba te podania zostały załatwione odmownie uchwałą Rady Adwokackiej w W. z dnia 11 czerwca 1959 r.

Cd tej uchwały mgr X wniósł odwołanie, domagając się w dalszym ciągu „wznowienia egzaminu ustnego z 21 lutego 1959 r., ewentualnie dopuszczenia do egzaminu adwokackiego po raz drugi”. Wniosek o „wznowienie egzaminu ustnego” motywuje tym, że w skład Komisji Egzaminacyjnej wchodził adw. Y, który miał na myśli petenta, gdy w artykule prasowym wspominał, że kandydat na adwokata twierdzi, iż Moniuszko był Szwajcarem, oraz tym, że egzamin trwał tylko 40 minut.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Zaden z motywów odwołania nie uzasadnia możliwości wznowienia egzaminu z lutego 1959 r. Jak wynika z protokołu egzaminacyjnego z 21 lutego 1959 r. (k. 106), petent uzyskał oceny niedostateczne nie tylko z przedmiotu, z którego egzaminował adw. Y, ale także z prawa karnego (przy egzaminie pisemnym), z zagadnień ideologicznych i ustrojowych, z procesu karnego oraz z ustawodawstwa gospodarczego i administracyjnego. Okres nawet 40 minut wystarczy Komisji do zorientowania się, czy ktoś jest przygotowany do egzaminu.

Odstąpienie od egzaminu ustnego po przystąpieniu już do egzaminu pisemnego jest równoznaczne z niepomyślnym wynikiem egzaminu w rozumieniu art. 85 ustawy o ustr. adw. Tak zresztą pojmuje tę sprawę Minister Sprawiedliwości, który po pierwszym takim odstąpieniu mgra X od egzaminu pismem z 27 listopada 1953 r. L.dz.A.5351/53 zezwolił petentowi „na ponowne przystąpienie do egzaminu adwokackiego”.

Z tych względów należało postanowić jak wyżej.